

הין, אמר לה, הרי אמרו חכמים, אין מובשלי אין בו ממשום גילוי – גורע של, האstor, אין צורך להחשש לך, כיון דאייבא חותם אחד הסותם את פפי החביה המופקדת, לא טריך ומוניף – אינו טרחה לדיפת, כיון שיש לך בוהק תקופה מועטה.

הגמרה מביאה בריתא בענין יין מובשלי, ותבשיל שיש בו יין: תננו רבנן, יין מובשלי, ואלונתיות – משקה העשויה לחזקון ורופא שמעורב בו יין, של עוברי כוכבים – שהיה היין בראשות הגוי, ובישלו או עירבו באלונתיות, הרי אלו אסורים בחנהה, שאין הבישול או העירוב מפקיע איסור יין של גוי, ובUMBOR, שעשה ישראל ולקחה ממנו הגויה בבריתא – כמוות שהיא, בולם, מותרת בחנהה, שאין דחשש לאחר שכבר היה הין מעורב בתוכה, מותרת בחנהה, שאינם מנסכים אלא יין שניכר במרקאו וטعمו ויחיו, וכן זה כבר נשתנה.

מבארת הגמרא ואיזו היא אלונתיות, (ברגן) גבי הלכות שבת, עוזשין – מורה להכין בשבת אנומלין – מין משקה, ואיזו עוזשין אלונתיות, מפני שנעשה לצורך רפואי, ואיזו היא אנומלין ואיזו היא אלונתיות, אןומלין' היא זו שמעורב יחד יין ורבש ופלפלין, ראלונתיות, היא זו שמעורבים יחד יין ישן, ומין צלולין – נקיקם, ישמן אפרטומון, דיבון ראנדי לבי מושתא – שהאלונתיות עשויה ליעזאים מבית המרחץ, לעצן את גופם מוחות המרחץ, ואינה מאכל בראים, הרי זו בעין רפואי, ואסרו חכמים לעשות או ליטול רפואי בשבת.

הגמרא עוברת לדין בדיני גילוי, בין מוג ובין מובשלי. שניינו במסכת תרומות (פ"ח מ"ד), שלשה משקן אסורים ממשום גילוי, המכין, והזין, והחלב. ואיסור זה אסרו חכמים מוחש שמא ישתה מהם הנחש ובתווך בר טיל בהםArs. והשותה אותם מסתכן בנפשו, וזה בכלל הלאו של לא תשים דמים בבריתך (ורבים בכ"ה).

הגמרא דנה האם יש ממשום גילוי, בימי שנעשה בו שינוי רפה ורב יוסף דאמרי פריריתו – אמרו שניהם הלבחו זו, יין פוגג – יין שמזגו חזו בימים, ריש בו עתה שליש יין ושני שלישים מים, אין בו ממשום איסור גילוי, לפי שאין נחש שורה יין מוג, וכן דין יין מוסף: יין מובשלי, אין בו ממשום ניטוק – איסור יין נסר, שאין עובי כוכבים מנסכים יין מובשלי.

מסתפקת הגמara: אייבעיא להו – שאלו בני היישבה, יין מובשלי, האם יש בו ממשום איסור גילוי, ככל יין, או שאין בו ממשום גילוי. פושתת הגמara: פא שמע, כבר העיד רבי יענקב בר אידי על יין מובשלי, שאין בו ממשום גילוי, לפי יגאי בר ישבעאל חילש – נחלה מבאה הגמara מעשה בעניין זה: ריבי ישבעאל בן זירוד ורבנן ונפל למשבב, על גלנייה – נכנס אצלו רבי ישבעאל בן זירוד ורבנן – בלילויה כמה חכמים לשילוי ביה – לשאול בשלומו, האם יש בו ממשום גילוי. מבצעיא להו – ישבו והסתפקו, יין מובשלי, האם יש בו ממשום גילוי או אין בו ממשום גילוי. אמר להו רבי ישבעאל בן זירוד, הק אמר רבי שמעון בן קרייש, ממשום גברא רבח – בשם אדם גדול, ומפני מי הוא אותו אדם גדול, רבי חייא, יין מובשלי אין בו ממשום גילוי. אמרו ליה החכמים, נטמא – האם אפשר לטמא על שמעה זה, והוא קה – הראה להם רבי יגאי בר ישבעאל בתנועות דיה, עלי וועל צוארי יהא מוטל העשן אם יוקו בשתיית יין מובשלי מגולח, בולם, ודאי לא יזוק.

הגמara מביאה מעשה שמוכח ממנו שיין מובשלי שנגע בו גוי מותר אפילו בשתייה. מספרת הגמara: האמורא שמאול וגוי ששמו אבלט, הוא יתבי – היו יושבים יתבי, רבי חייא, יין מובשלי אין בו ממשום גילוי – המשך אבלט את ידיו להמנע פניהם יין מובשלי, כדי שיוכל שמאול לשחות ממנו, אמר להו שמאול אפילו, אין צריך להזהר, הרי אמרו חכמים שיין מובשלי אין בו ממשום איסור יין נספה, שאין המים נהנים בדרך שמש – משך אבלט את ידיו להמנע פניהם יין מובשלי, פשכיה לריה – ממשום איסור גילוי, והוא קה – הראה להם רבי יגאי בר ישבעאל בתנועות דיה, עלי וועל צוארי יהא מוטל העשן אם יוקו בשתיית יין מובשלי מגולח, בולם, ודאי לא יזוק.

הגמara מביאה מעשין דמיון יין מובשלי מושג בו גוי מותר ולודחות את האיות המבוארות בוגנע בדרך שיש בו חשש סכנה, ועוד שאן לסמוך על התירוצים והדוחות, אלא יש להיזהר מגילוי בכל סוג מיגנית יין.

הגמרה מביאה את ההלכה בדיין יין מוג ויין מובשלי, אמר רב, ר' מישריא, פירוקא לסקפנタ – וכי יש מקום לומר תירוץים ולודחות את האיות המבוארות בוגנע בדרך שיש בו חשש סכנה, ועוד שאן לסמוך על התירוצים והדוחות, אלא יש להיזהר מגילוי בכל סוג מיגנית יין.

הגמרה מביאה את ההלכה בדיין יין מוג ויין מובשלי, אמר רב, הלכתא – קר היא ההלכה, יין פוגג יין נספה, שאין המים נהנים בו טעם חדש, אלא בו ממשום איסור יין נספה, בו ממשום איסור גילוי, ויש מהילשים אתatum החוק של הין, אך יין מובשלי, אין בו ממשום גילוי ואין בו ממשום גוף, כיון שהבישול משנה את טיבו של הין, ואין הנחש שורה ממשום גילוי, ואין הגוים מנסכים אותו.

³⁶ מפי ארמלטה שטי – לא היה שותה מים של גוי, אך היה שותה מים של אלמנה, ובמבחן בלבון ראשון, אך **שטען** היה מוחמיר ולא שטי מיא לא מבוי ארמאה, ולא מבוי ארמלטה – לא של גוי ולא של אלמנה.

³⁷ הגמורה מביאה עוד סוג ינות שאין לחושש בהם מושם גילוי, אמר רב יהושע בן לוי, **שלש** סוג ינות חן, ואין בchan מושם איסור גילוי, ואלו חן, אין חד – חרף, שאין לחש שותה ממנה. אין פה, שמותר מרירותו נמנעו הנחש מלשתתו. אין מתקן, שהמותיקות פוגמת את טיבור של הין, ואין הנחש TABER לשותות ממנה. מבארת הגמורה מה הוא כל סוג, חד, והו מילא **חריפא** – מן יין חזק, חסר מתיקות וטומו בטעם החומץ, דמצרי ויקן – אשר מרוב חריפותו נקבעים הנדרות שהוא נתון בתוכם. פה, וזה ירנאנא – מין רע ומור. מתקן, חולא – יין הנעשה מונבים שבראש הגמן, שמחמת השימוש ההורחת עליהם תמיד נעשים מוחקים יותר מדאוי, וטיבו של הין הנעשה מהם נפום.

³⁸ רב חמא מתני לעיליא – היה שונה ונבואר שהשינוי שנעשה בשיששה ינות אלו הוא יוני לשבה, חד, הינו חמר ופלקין – יין שחווטפו בו פילפלין ונעשה חריף מוחמות. מר, הינו יין שלצורך רפהאה נתנו בו אפסינטן – לננה, שהיא עשב מר. מתקן, הינו פה בארג – משקה משובח. וכל שלשה אלו אין לחש שותה מהם. הגמורה מביאה דין של יין נסفة: אמר רב שמעון בן לקיש, קידנא, אין בו מושם איסור גילוי. מבארת הגמורא: מא – מה הוא קידנא, אמר רב אי אחוג, חמרא ליליא דאתני מעסא – יין מותוק שהובא למקום שבו שעשו עסיה.

³⁹ אמר רבא, ובמקומו – אבל במקום שנעשה הין, והיינו בעסיה, יש בו מושם איסור גילוי. מבארת הגמורא: מא **טען** – מה הטעם לך, ממשום שבאו מוקם חמץ מירינה הוא – יין המקום הוא, בלאו, בני עסיא רגילים בשתיתו במקומם יין גיל, ואף הנחשים רגילים בו ושותותים ממנה, הגם שאין טעםם שר ינות העולם.

⁴⁰ הגמורה מבארת את דין הין שהחילה להחמיר: אמר רבא, הא חמרא דאקרים – יין שנgeom טعمו וחול להחמיר, אך איןו חומץ ממש, עד תלתא יומי – עד שלשה ימים מעת שנgeom הטעם, יין בו מושם גילוי – ציריך לכטתו כדי שלא ישתה ממנה לחש, וכן יש בו מושם יין נספה, אם נגע בו עובד כוכבים, ממש שעדיין דין כיון לבן דבר,

¹⁰ בכליים לבנים או שחורים, מא – מה הרין, האם חוששים שנבלע בהם חמץ או לא. ומוסיפה הגמורה לבאר את השאלת, כי איתך ברחו – כביש בכליים אלו קרטופני – סדקם ובקעים, לא **תיבעי** לך – לא תהיה לך שאלת, מושם דונראי גלע – שבודאיigelע בכליים חמץ, שהורי במקום הסדקם אין עופרת, ואסיני – והכליים אסורים בפסח, אלא **בי תובעי לך** – באיה אופן יש לשאול שאלה זו, בכליים דשייע – חליקים שאין בהם סדקם, מא – מה הדין, האם חוששים שנבלע בהם חמץ או לא. אמר

¹ הגמורה מבארת האם יש חשש גיליי כשהיא אדם ישן בצד מים המגולים: **שטענה** – שימושו דבר **חולינה** בר טובי, **איינלא** ההוא קיטפה דמייא – נתגלו לו מים בכתובת מסוימת המכונה 'קיטפה', ווועה נוים גביה – וישן בצד המים, **איוח לאביבה** בר **חולינה** בר טובי – בא השם לרוב חלקייה בר טובי ושולאו כיעד ינוג בימים הללו, אמר לייה רב חלקייה, הרי אמרו חכמים אמרת ישן עלייך – לחוד האדם מוטל על הנחשים, שחווטש הנחש שהרונגנו ואני בא לשחות ממים אדם שדן בצדדים, וכיון שישנת בצד המים אין בוה מושם גלוי. והוסיף רב חלקייה ואמרה, והני מילוי – דבר זה, שאmittת היין על הנחש, היינו **טען** – ביום, שאין דרך לישן זמן רב, וורוש שיקין האדם משנתו יירגנו, **אכל בלילאי**, לא – אבל בלילה חושש לשותהם, ואין תועלת בקר אדם לישן זמן רב, אין הנחש חושש לשותהם, ואין תועלת בקר שהאדם ישן בצד המים, אלא האחים אסורים ממש גילוי.

¹⁴ דוחה והමרא: לא, חד – אין דין של רב חלקייה נכון, אלא לא **שנא** בימא ולא **שנא בלילאי** – אין חילוק בין היום ללילה, אמרת ישן עלייך לא אמרני – אין אמורים שפחדו של האדם היין מוטל על הנחש, אלא אין הנחש חושש מכך, ואך אם היה אדם ישן בצד המים המגולים, הרי הם אסורים ממש גילוי.

¹⁹ הגמורה דנה האם יש להזוז ולהמנע מושתית מים אצל גוי או אלמנה: רב, לא **שטי מבוי ארמאה** – לא היה שותה מים של נכרי, ואמר טעם למונגו, מושם שהנגבאים לא והרי – אינם נהרים בגולוי, ויש בימים שליהם חשש סכנה. אבל מים **ערמלטה** – מבית אלמנה ישראלית, שני – היה שותה, אף על פי שאינה בקיאה – בהלכות גילוי, ואמר רב טעם למונגו, **סירפא נברא נקטרא** – מסתבר שעדיין היא נהוגת כמו שהרגלה בחוי בעלה, ומדקדקת בהלכות גילוי.

²⁴ ואילו **טען** נהג באופן הפוך, לא **שטי מיא מבוי ארמלטה** – לא היה שותה מים שבאו מבית אלמנה, אמר, לית לך **איימרא דנברא** ול**לא מיביא מיא** – כיון שמת בעלה אין אימתו עליה ואינה מקפידה על ביסוי המים. אבל מבוי ארמאה **שטי** – אבל מים של גוי היה שותה, ובאייר טעמו, נחי **דאיגלויא לא קפדי** – אמן אין גוים מkapidim לכטוט מהשש שתיתנית נשח, אך **אמנקרותא מיהא קפדי** – על נקיון המים הם מקפידים, ומוכסים את המים כדי שלא יפל לתוכם לכלו, ולכן אפשר לסמור על קר ולא לחושש ממש גילוי.

²⁹ **אייכא דאמרי** – ויש אמורים, שרב לא **שטי מיא מבוי ארמאה**, אבל

¹ כוכבים מוקונית לגבי חמץ בפסח, דבעו מיניה מפרימר – ששאלו את אמריה, הני **קאני דקוניא** – אותו כל הרכס המצויפים בעופרת, שהיה בהם חמץ, מהו לאשטעניש ביה **בפיטחה** – האם מותר להשתמש בהם בפסח, או שיש לחושש שנבלע חמץ בכלי, וכשישתמשו בכלי החמץ הבלוע בו יתערב במאלל המונח בכלי, ובמקרה הגמורה, ידורא לא **תיבעי לך** – אם הכלוי יורק, לא תהיה לך שאלת, מושם דמצפרי ובלע – שהרי יש בכללי מחרופת של צrif – שהיא אדרמה הבולעת מאר, ואסירי – והכליים אסורים בפסח, אלא **בי תיבעי לך** – באיה וווען יש לשאול שאלה זו, בחויזרי ואובמי –

מבחן ואילך, כבר נתקלקל הרבה ואיןין אין אלא חומר, ואין בו מושם גילוי, שאין נשח שותה חומץ, ואין בו מושם יין נסח, שאין הגוים מנוכדים חומץ.

מביאה הגמרא דעה הוחלקת לענן גילוי וונדרען אמר – וזה חכמים שבנהרדעא אמרים, אפילו לברר הלהא יומי – גם לאחר שלשה ימים, עדין קיישין – ווששים מושם גילוי. מבארת הגמרא: מאוי טעמא – מה טעם של נהרדעא, זמנין מיקרי שתי – לפעמים נשח שותה ממננו אף לאחר שנעשה חומר.

הגמרא מביאה ברייתא העוסקת בדיני גילוי תנוי רבנן, אין תופס – אין חדש לאחר שנשחת, שרכבו לבבב, אין בו מושם גילוי, שאין נשח שותה ממננו מחייב שהוא מבבב. מבארת הגמרא: בפה ומין נשבתת הסpiton, שלשה ימים מעת הסחיטה, וכמאנן ואילך יש ליודר בו מושם גילוי.

הגמרא דנה במאלכים נוספים, האם יש בהם מושם גילוי השתלים – מין ממיini דירקית, כשהם בתושם שהוקם, ונון בהם אין או מין. אין בהם מושם גילוי, מושם שאין נשח ריגל לטועם מהם. ובני גוללה נגנו בהן איסור, מושם שלפעמים טועם מום הנחש. ולא אמרן – ולא אמרו בני הגוללה שעריך להוגה בהם איסור, אלא באופן דליות בהו חלא – שאין מעורב בהם חומץ, אבל אורת בהו חלא – אך אם יש בהם חומץ אין צריך להוגה איסור, מושם שהחומר מינגי בהו – מתגרה בהם, בולם, באילו החומר נלחם בנחש על ידי שגורם לו לחוש בחבו טעם שאינו סובל, ורק אין טעם ממאל כל זה.

בottaח הפל – מן מכל העשו מפת מעופשת ומץ חלב, וטומו חזק בחומר, אין בו מושם גילוי, לפי שאין נחשים ריגלים לטועם ממן. ובני גוללה נגנו בו איסור, בין שלפעמים טועם מום הנחש. אמר רב מנשי, אמן אי אורת ביה נקורי – אם יש על פני הכותח סימנים בעין שני נחש, קיישין – יש לחוש שמא טעם הנחש מהכוונה והטל בו איסור, ולדברי הכל אסור לאוכלו.

דין גילי במשקה המטפטף: אמר רב חייא בר איש, אמר שמואל, מי טיף טוף – מים היורדים מכל שתחתו בטיפות טיפות, ונשמע קוול הטפטוף, אין בו מושם גילוי, בין שהנחש פוחד מוקול הטפטוף ובורת. מבארת הגמרא: אמר רב איש, והוא – דין וזה שאין גילוי במשקה המטפטף, הוא בתנא ר' עבד' טוף' לרודי טוף' טיפה – שהיה מטפטף בנהירות וקוול הטפטוף נשמע בתכיפות, טיפה אחר טיפה, אבל אם היו הפסיקות בין טיפה לשותות מיהם, שיש לחוש שבודם השקט בא נשח ושתה.

הגמרא מביאה דין גילי בתנאים: אמר רב חייא בר איש, אמר שמואל, פי האנה – תאהנה שנותלהה מן העז ונעשה לה בה מקום עוקצה מכיןפה כער, אין בו מושם גילוי, ואין לחוש שמא דרכם הטיל בה הנחש ארס, שאם נחשוש לך, לא יהא אפשר לאכול תנאים. מבארת הגמרא: במאן – בשית איזה תנא דרבנן – כתאנא דרבנן – שאין לחושתתתנה משם גילוי, רב חייא תנא קמאנ – כתאנא דרבנן – ששניינו את דבריו בבריתא, רבבי אלעער אומר, אבל ארס עבבים וראנים בלילה, אף שאינו יכול לבדוק בחשיכה אם יש בהם ניקור, ואינו חושש טעם מום נשח, מושם שנאמר מהלים קשו' שופר פתאים"ה, שהקדוש ברוך הוא שומר על בני אדם מדברים שדם נהגים בהם ללא ידיעת סכנות, בדברים שקשה לאדם לשינוי על עצמו.

הגמרא מביאה מימרא בימי הנחשים, וمبرרת האם לאחר ששתה אדם ולא חזק, מותר לאחר לשותה: אמר רב קפרא מושם – בשם רב חייזע רדומא, שלשה מני ארס של נשח חן, ארס של בחור – נשח צער, שוקע במשקה שהוא מוטל בו, לפי שרассו עב ומחרוץ – כובדו הוא שוקע בתהית המים. ארס של נשח בינווני, מפעע – מהחולח וירוד וקורו אף למלعلا.

בקון, מטור ודקוון אף למלعلا.

מקשה הגמרא: אי חבי – אם כן שמודבר בחותול, דרבכרייה גמי – יהא דרייה נמי בחיש – גם החותול שלו יחויש, ונמצוא שיбурר על ביל תשחית, ומדוע התירה הבריתא לחשקו. ועל כרך עילך לומר שאין חשש בל תשחית, ממשום דחקדר ברייא – לאחר שוחותול נחלש שאין חשש בל תשחית, ממשום ביל זמן שטוקני גבורה

מתוספת – נסופה ביהן, ואלו חן, בג נח� ותויר, הרי שהזינה נשבייה אתכח הנחש.

מתרצה הגמרא: ביה אוספי הוא דקה מוסיפה – אכן ככל שמצוין ביהו מותח, אבל ויתיריה קלש – ארסו געשה חלש ודוק, וצף בכם מלמעלה.

הגמרא ממשיכה לדון בדברי רב ספרא. שואלת הגמרא: מה שאמר רב ספרא שארש של בחור שוקע, למאי הלהא – לענן איה דין אמר כן. משיבת הגמרא: רתניא בבריתא, חבית שלין אין או של מים שנטגלה, אף על פי ששתו ממנה תשעה בני אדם ולא מתו, אין העשרו יכול לסמור על כך להוכיח שמי החבית נקיים מארס נשח. אלא לא ישחה ממנה עישורי, וכן מציצה דיה ששתו ממנה תשעה ולא מטה, ושתח עשרי ומטה, ואמר רב ר' ירמיה בעטם הדבר, והוא ארס שוקע של ארס שוקע, כלומר, נשח צער שתה מהחנית וארסו שקע בתהיתו, לפיך הראשונים שהטור מהימים העליונים לא נזוק והאחרון שהורה מהימים התהותניים מטה. עד שנינו בבריתא כיוצא בו: וכן אבטח שנטגלה – שלאחר שפתחו השאיירוחו מגוללה.

אף על פי שאבלו ממנה תשעה בני ארס ולא מתו אין לסמור על קר ולומר שלא אבל ממנה נשח, אלא לא יאבל ממנה עישורי. וכן מעשה היה, ואבלו ממנה – מהאבניתה המוגלה תשעה ולא מטה, ואבל ממנה עישורי ומטה, ואמר על קר רב ר' ירמיה, והוא ארס שוקע של נשח צער שאכל ממו והטייל בו ארס, ומיתור שהאבניתה רק שקע הארס ורק העשרי מטה.

הגמרא מביאה שארש מוגלי נארסים לכל שימוש, ולא רק לשתייה. הננו רבנן, מים שנטגלו, ויש לשחש נשח הטיל בהם ארס, תרי זה לא ישכם ברשות הריבים, שמא יעbor אדם ייחוף וידורך שם ויגיע הארץ בין קשייא אכבות כף רגלי, וכן שנקנס מעט ונוקב בשער שבוי אין לו רפואי. וכן לא יבפני ביהן את הפיט – לא יזוף מהן על קרע הבית בדי להרבע ולהדביק את האבק לקרען שלא עלה ויתפרוא באורי. ולא גיבל – ליש ביהן את הפיט, שכן בשעה שנחוטים את הטיט במבנה נוגעים בו בידים וועלולים להינזק. ולא ישבה מהן לא את ברמות, שמא ישחה לאחר מכון והאובל מבשרה יינזק, ולא את בחתמת חבירו, ולא רוחץ ביהן פניו ידיו ורגליך, שמא ייכנס הארץ לגופו וימות. אבל אחרים אומרים, רק מוקם בגוף שיש שם סירטא – סדק, קמטיע עור, אסoor לרוחץ בהם אלו, בין שהארס שווה שם ושיש לשחש שיקוב הארץ את הבשר ויכנס לגוף, אבל מקום שאין בו סיידרא והם מוחליקים ממן מייה, מותך לרוחץ בהם הללו, שאף אם יש בהם ארס, בין שאיבם מומיקם.

הגמרא מבררת במה חלקו תנא קמא ואחרים. מקשה הגמרא: אהרים היינו תנא קמא – דברי אחרים ודברי התנא קמא שווים, שהרי אף תנא קמא אמר רק שלא יירוח פניו ידיו ורגליך, שיש בהם סדרים. מתרצת הגמרא: ארבא ביעיריו – החילוק ביןיהם הוא, לענן רוחנית גב היה ונג הריגל, ורומי דאט – ורוחנית הלחאים בגובה הפנים מותחת לעינים, שאין במקומות הללו קמיטים, שלדעת תנא קמא אסור ולדעת אחרים מותר.

מקשה הגמרא: אמר מר בבריתא, לא ישחה מהן לא את ברמות ואילא את בחתמת חבירו. והתניא – והרי שנינו בבריתא אחרת, אבל משקחו – את המוגלה לבחמת עצמו.

מתרצה הגמרא: כי תנא תהיא – מה שנינו באורה בראיתא בראשאי להשאות את בחמת עצמה, לשונרא – היינו לחותל שלה, שארס נשח אינו מזוק, שהרי דרך לאכול נחשים ואינו יזוק מהם.

מקשה הגמרא: אי חבי – אם כן שמודבר בחותול, דרבכרייה גמי – יהא רשאי להשאות מהם גם בחותול חבירו, ואילו מהבריתא ממשוע שרכ – בחותול את שלו מותר. אלא ודאי העטם הוא בגין דרבכרייה בחיש – בחותול חבירו עלול להיחלש מהארס, והרי הוא מזוק את חבירו, ואם כן דרייה נמי בחיש – גם החותול שלו יחויש, ונמצא שיбурר על ביל תשחית, ומדוע התירה הבריתא לחשקו. ועל כרך עילך לומר שאין חשש בל תשחית, ממשום דחקדר ברייא – לאחר שוחותול נחלש שאין חשש בל תשחית, ממשום ביל זמן שטוקני גבורה

המשך ביאור למס' עבודה זרה ליום שני עמ' ב

הגמרה עברה לדור בדין יין נסר וסתם יינום אבר רבבי אשי אמר רבבי יוחנן משושים רבבי יהודה בן בתירא שלשה יינות הן – שלש דרגות איסור הן בין של נברי. הדרגה הראשונה יין גסך – יין שודאי משמע שהדבר אסור. מתרצת הגמורה וימנין רבצי לוּבִינָא וְמַפְסִיד לֵיה מִינִית בעמיהם ניסטוו לאילים, הרי הוא אסור בחייב, ומטעמא טומאה חטופה בטומאת מת, והיינו שמטמא אדם ובילים, ומטעמא גם על ידי משא שירצה חבירו למכור את החתול קודם שהבריא, ובין שנחלש הרי וטומאת אهل. רשיוער טומאתו הוא בכואת.

1 הוא חזר וمبرיא, אם בן חבריה גלי קער בריא – החתול של חבריו גם בן יהודר ויברייא, והוא מותר להשקתו, ואילו מהבריאתא 2 חבריו איסור בין יהודר ויברייא, והוא אסור להשקתו, ויברייא מהבריאתא 3 משמע שהדבר אסור. מתרצת הגמורה וימנין רבצי לוּבִינָא וְמַפְסִיד לֵיה מִינִית – פעמים 4 מתרצת הגמורה וימנין רבצי לוּבִינָא וְמַפְסִיד לֵיה מִינִית – פעמים 5 שירצה חבריו למכור את החתול קודם שהבריא, ובין שנחלש הרי 6 הוא מפסיד בזה שהופחת מהיריו, ולבן אין לו להשקות את החתול 7 של חבריו.